ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Μετίν ΤΟΥΡΑΝ

ΔΕΝ ΘΑ ΓΡΑΦΩ ΠΛΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ι.

Κάθε φορά που αλλάζω σύνορα βαραίνουν οι λέξεις μου
Ξεχνά πως είμαι από ‘το μέρος που αιμορραγεί στον χάρτη’

«Από πού και γιατί ήρθες» με ρωτά
Ο υπάλληλος με επιβλητικά μάτια.
Σωπαίνω.
Το διαβατήριό μου φτύνει αίμα.

Κι όμως, ξέρω τη σφαίρα που σκότωσε το περιστέρι της ειρήνης στο στήθος μου
Ξέρω ποιο δολάριο λάμπει στου βασανιστή έμπορα την τσέπη
Ποιος τραπεζικός λογαριασμός μεγαλώνει το τέλμα

II.

Ήταν μια κρύα φωνή ενός σφυρίγματος στο σκοτάδι
Εγγύς Ανατολή, Μέση Ανατολή, Άπω Ανατολή…
Ήταν η μέρα που η θάλασσα πήρε φωτιά
Στη Νιγηρία η Μπόκο Χάραμ,
στη πεδιάδα της Μεσοποταμίας το ISIS
Όλες οι μηχανές θανάτου.
Ο άνθρωπος είναι η ζωή μου,
η φύση είναι η ζωή μου,
ο ουρανός είναι η ζωή μου
Αν τελειώσω εγώ θα τελειώσουν και τα λόγια
Θα κοπούν τα χλιμιντρίσματα των αλόγων,
θα ξεχάσει τον πιο παιχνιδιάρικο χορό ο τσιγγάνος
Θα μεγαλώσει μέσα μου το δηλητήριο.

III.

Η μέλισσα, από ανησυχία δαγκώνει αυτόν που φοβάται
Αφήνει το όπλο της εκεί που δαγκώνει
Μετά ντρέπεται γι’ αυτό που έκανε και προτιμά να πεθάνει.
Το ανθρώπινο γένος, πώς να σας το εξηγήσω
Κάνει τη μεγαλύτερη και ακόμη μεγαλύτερη των βομβών
Τα πιο ισχυρά των όπλων, των σφαιρών, των δηλητηρίων
Ώστε όσο δυναμώνει αράζει στη πολυθρόνα της μηχανής του θανάτου
Και παρακολουθεί τους ουρανούς μας που σκοτεινιάζουν,
τα μαλλιά μας που κρυώνουν.

IV.

Ειρήνη!
Ήταν ένα μεγάλο τραγούδι στη φωνή μου
Σηκώθηκε και έφυγε μαζί με τα βενζινομπλέ μάτια μιας Αφγανής
Στη κραυγή ενός Παλαιστίνιου
που είχε συμπυκνώσει ένα ελλιπές χαμόγελο στα χείλη του ήταν η ειρήνη
Ειρήνη! Στα μαχαιρωμένα βλέμματα Κούρδων, Αράβων, Ασσύριων αδερφών μου
Ποιο κάλεσμα είναι αυτό
Ποια κραυγή που το όνομα της πήρα από τον Ισημερινό, από την Κίνα, από τη Ματσίν
Και την πήγα στους Πόλους
Και έμεινε στα λεξικά και στον εικοστό πρώτο αιώνα.

V.

Όχι!
Ένα χέρι θα έχω για να ρίχνω αλάτι στη πληγή του φίλου μου
Μια φωνή που θα κυλάει αφρίζοντας στις θάλασσες
Και έτσι δε θα γράφω πια ποιήματα για την ειρήνη.

.....

ΑΠΟΡΙΑ

Επτά δισεκατομμύρια άνθρωποι ζουν στον πλανήτη
Επτά δισεκατομμύρια καρδιές χτυπάνε δηλαδή, για να ζήσουν
Φυτεύουν λουλούδια, δουλεύουν τις μηχανές, τραγουδάνε
επτά δισεκατομμύρια άνθρωποι
Ζωγραφίζουν σε χαρτιά πουλιά, μυρμήγκια, αυτοκίνητα, τρένα
Παράθυρα, πόρτες, σπίτια, ντουλάπια κουζίνας, ελιές, κλαδιά ελιών
Επτά δισεκατομμύρια χέρια, επτά δισεκατομμύρια πένες.
Δεν αρκεί όμως το να σταματήσουν μια χούφτα παράτολμους λυσσασμένους
που λερώνουν τη Γη
που ρίχνουν βόμβες στη Βολιβία, στη Συρία, στο Ιράκ πάνω στα έντομα
Στα κορίτσια με κόκκινα μάγουλα, τα ασημένια μαλλιά
και άνθη κερασιάς στα λακκάκια.

Πόσες οβίδες υπάρχουν στον κόσμο, πόσα πολυβόλα, αντιαεροπορικά, τανκς;
Πόσα υποβρύχια, μάουζερ, μπαγιονέτες, ξιφολόγχες;
Ξέρεις αδερφέ μου άνθρωπε, πόσοι στόλοι υπάρχουν έτοιμοι να ρίξουν βλήματα,
πόσες πυρηνικές βόμβες;
Ξέρεις πόσοι φτωχοί υπάρχουν στον κόσμο,
μωρά που πεθάνανε χωρίς να δουν βυζί της μάνας τους;
Πόσα παιδιά που τα αγκάλιασε το χώμα
πριν φτάσουν στην ηλικία του σχολείου;
Μια φορά, ναι, έστω και μια φορά
Χωρίς να ανέβουν στο ποδήλατο, χωρίς να κάνουν κούνια.

Και γιατί παράγονται τόσα ψωμιά, σοκολάτες, ρύζια, μακαρόνια
Υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα, ποδήλατα, τόσα μήλα, πορτοκάλια, λωτοί, ροδάκινα;
Ποιας σφαίρας στόχος είναι τα μπουμπούκια που άνθισαν με δάκρυα;
Τα βάζω όλα αυτά το ένα πάνω στ' άλλο
Και το μόνο που θα γραφτεί στα πρακτικά
Θα είναι πως πνίγηκα σε ένα ποτάμι που κυλούσε λανθασμένα.

(Μεταφράσεις: Μουσταφά ΤΣΟΛΑΚ ΑΛΗ)